

12.07.2014 - Livets rum - og sorgens

Hallo, er du der - derude i sommerlandet et sted? Læner du dig lige nu tilbage i liggestolen, mens du med halvt lukkede øjne nyder solens varme og betragter livet omkring dig? Er du stået tidligt op for at hente morgenbrød eller gå en tur i grøftkantens overdådige blomstermylder, mens du undervejs får øje på et par morgenkåde harer eller en fasan kok, der insisterende kalder på sin mage? Leger du med dine børn eller andre mennesker i det lune sand, inden du leende kaster dig i bølgerne, løber op i klitterne for bagefter at nyde klapsammenmaden, der er krydret med sand og den halvlunkne kaffe?

Sidder du for dig selv med din avis eller en stak bøger, der vinteren over har ventet på, at du skulle få tid til at læse i dem?

Betragter du sommeren omkring dig og lægger mærke til, hvor meget lettere alting synes at være, blot fordi det er sommer, og fordi du ikke behøver iklæde hverken dig selv eller ungerne flyverdragt, tykke sokker og støvler?

Gør du rent og rydder op i trængende skuffer og skabe og altankasser, eller nyder du en stille øl med din nabo?

Tager du dig tid til, måske for en gangs skyld, blot at sove, dase og hvile eller til bare at være og være til?

Plukker du bær eller vilde blomster, som du bringer hjem i dine vaser eller fletter krans af til dine børn eller børnebørn?

Er du måske på arbejde, fordi du ikke har tid til at holde ferie, fordi du gerne vil, eller fordi der er noget, du bare skal have klaret, ikke har råd, eller fordi du er bange for at miste dit job?

Tjener du lige nu hårdt tiltrængte penge, så du kan fortsætte dit studie uden alt for meget gæld, når du om fem seks år er færdig med din uddannelse?

Sidder du lige nu og leder efter et job eller flere, du kan søge?

Kan være, du ærgrer dig over, at du ikke fik planlagt ferien, eller at du er et sted med nogen, du egentlig helst ville holde ferie uden, men hvor du alligevel efter bedste evne og tålmodighed forsøger at få det til at gå?

Er du ved at gå ud af dit gode skind af indestængt raseri over, at ingen, INGEN forstår dig eller fatter, at det, du mindst af alt har brug for og lyst til i dine hårdt tiltrængte, sparsomme ferieuger, er at slæbe madvarer hjem, rydde op, lave mad, og servicere alle lige fra gnavne gamle katte til umulige, sammenbragte utaknemlige unger?

Eller er du her slet ikke - i Danmark altså - fordi du selv eller sammen med nogen, er på ferie et andet sted i verden? Fordi du er så heldig at være et sted, du længe har drømt om at se og opleve?

Måske gør du slet ikke nogen af delene?

For måske gør du ingenting. Måske gør du det, du plejer. Måske gør du i denne ferie noget, du ikke plejer.

Kan også være, at du, som en kvinde, jeg kender, har en fornemmelse af, at den lyse sommertid er særlig svær, fordi den mest af alt minder hende om den, hun savner, og dermed også om alt det, hun savner at gøre sammen med ham.

Minder hende om, at det var på de lyse dage, at de to kørte ud i naturen sammen med madpakke og termokaffe.

Minder hende om alle de gode somre, der har været, og som hun er yderst taknemlig for og ikke ville have undværet for noget, men som nu, når solen stråler i al sin glans, får hende til alle vegne at få øje på dem, der netop nu synes at være i det ganske sommerland med den eller dem, der holder af dem.

Hun føler sig slet ikke opmuntret ved ellers ganske velmenende bemærkninger som: Har du set, hvor dejligt solen skinner i dag? Eller: Hvor er det bare godt, det er den lyse tid, vi går i møde.

Netop fordi, det for hende netop synes bedre at være i mørket med efterår og vintermørke. For det er der, hun er lige nu. Og sommertiden, pigernes latter og lyse hår, minder hende kun om det, hun savner, og allermest om den, hun savner at gøre det sammen med, som hun plejer at gøre om sommeren.

At bade i havet, at sidde udenfor i de lange lune sommeraftener, eller blot at køre en tur med madpakke og medbragt termokaffe med den, hun elsker. Det savner hun.

Sådan er det nu, og sådan må det så være. For at lade som om, at alt kun er sommer og lys, når der i virkeligheden mest er vinter og mørke, lader hende kun tilbage med følelsen af, at det er forkert at savne og være lige nøjagtig der, hvor hun mest er nu.

I sorgens rum.

Her må hun nødvendigvis mest være lige nu, for atter igen at kunne være mest i livets rum. Uanset sommer og lyse nætter.

Og, som jeg kender hende, ved jeg, at den tid nok skal komme, hvor det mest er livets rum, hun færdes i. Med besøg i sorgens rum, når det behøves, forstås.